

Jauvaják A ŠLUKOVAT UMÍM TAKY

Jezdívají jsme do nedaleké vesnice za pradědou a prababičkou celoročně, a hlavně v létě docházelo k setkávání s místními kluky. A jak už to bývá, určitá, snad i zdravá nevraživost mezi těmi místními a těmi z města prostě vždycky asi bude běžnou záležitostí.

Onehdá jedu vyvést v kolečku trávu. Ta se tam běžně vozila do strouhy pod vsí. Už na cestě tam, jsem si všiml hloučku pěti kluků, ledabyly ukrytých za křovím. Asi dva jsem už znal, ostatní jen tak od vidění. Hlasitě se uchechtávali. Když jsem je minul pohvizdovali a cosi nejapného pokřikovali. „Blbečkové“ pomyslel jsem si a razantně, vědom si toho, že jsem na dohled, vyklopil jsem obsah kolečka způsobem velmi „boreckým“. Sbíhající sráz jsem náhle zastavil a trhl rukojetěmi kolečka směrem k sobě, načež obsah následkem fyzikálních zákonů sám vyskočil a usadil se na požadované místo. Poněkud ztracený balanc jsem mistrně zakryl a už si to šinu kolem nich zpět.

„Dobry, ale kouřit stejně neumíš.“ Hlásí na mě ten největší frája z nich.

„Ale umím. Dyl jak ty.“ odpovídám s úšklebkem.

„Šlukovat ale těžko, co?“ provokuje zase on.

„Šlukuju líp jak tvůj děda“ to s nimi už stojím a zaujímám podobný postoj jako ostatní.

„Tak ukaž“ nabízí mi povytaženou Marsku z krabičky.

Vytahuju si cigáro, on mi škrtá, já táhnu, klukům mizí úšklebky ze tváří. Šlukovat jsem uměl totiž už fakt dávno. I když jsem o kouření nestál a vlastně mě to ani nelákalo, nemohl jsem se v dané chvíli nechat zahanbit. Když už jsem byl skoro na konci a mohl se namachrovaně ušklíbat, ani jsem si nevšiml, že klukům se škleb vrací, že na sebe nějak podivně gestikulují. V mém opojení mě neudivilo ani to, že už nikdo z nich netřímá žváro ani v ústech, ani v ruce. Údiv se dostavil až ve chvíli, kdy mi přistál lískanec na zadku jako blesk.

I já jako blesk uskočím a když se otočím přede mnou máma s takovým prutem, kterým se postrkují slepice, když je chceš zahnat domů z pastvy.

„Zvedni to kolečko a mazej domu“ kluci se řečtaj, já беру kolečko a prchám s ním k chalupě. Máma za mnou a její prut dopadající na můj zadek zrychluje můj běh. Trošku mi nahrává i skutečnost, že zpátky je

to do kopce, a v těchto letech jsem již zdatnější než máma. Asi v půli cesty si přehazuji s kolečkem místo. Budu-li jej táhnout, zadek bude nedostupnější. Schytám tedy tři přes záda. Jakmile jsem za vraty, pouštím kolečko a běžím do stodoly, беру žebřík a šplhám na uskladněnou hranici dříví. Tam bývala moje schovka. Už jsem skoro

nahoře a žebřík se mi podtrhne. Už bych se tam sice vyškrábal, ale než jsem žebřík našel máma dohnala náskok a už mě drží za nohu. Po pár švihancích se prut naštěstí láme, protože byl starý a suchý. Já jsem ale do krve vorvanej na stehnech a rukou, jak jsem se na místě plazil po ostrejch hranách nařezanejch kuláčů a jejich hrubý kůře.

Dneska jsem silný kuřák, a podobný způsob mě toho už rozhodně nezavíjí. Ostatně tenhle vejprask jsem nikdy nepřijal jako trest za kouření. Jo a s některými z těch kluků se bavím dodnes. Nikdo z nich nekouří.

JAUVAJÁK

www.spankboy.cz